Non-Payment of Travelling Allowance to the Staff of the Mobile Medical Unit, Puttur.

Q.—2694. Sri K. VENKATARAMANA GOWDA (Puttur).—

Will the Government be pleased to state :—

(*a*) whether it is a fact that travelling allowance of the staff of the Mobile Medical Unit, Puttur, has not been paid since December 1956 ;

(*b*) if so, the reasons therefor;

(*c*) whether they will take early steps to avert further inconvenience to the staff by paying the arrears ?

A.—Sri R. M. PATIL (Minister for Health).—

(*a*) Yes.

(*b*) As per Madras T.A. Rules, sanction of Government for payment of arrears of T.A. was necessary and accordingly Government in their Order No. LLH 854 MDA 57, dated 28th December 1957, have accorded the necessary sanction.

(*c*) This has been sanctioned as above.

Ordinances passed during the last two years.

Q.—2845 Sri C. K. RAJAIAH SETTY (Chickanaikanahalli).—

Will the Government be pleased to state :—

(*a*) the number of Ordinances passed in the year 1956-57 and 1957-58 ;

(*b*) out of the above Ordinances the number of Ordinances passed when the Assembly had not been prorogued ?

A.—Sri B. VAIKUNTA BALIGA (Minister for Labour and Legal Affairs).—

Year	*No. of Ordinances*
(*a*) 1956	3
1957	11
1958 (up to 22nd February 1958)	3

(*b*) Three during 1957 as the Legislative Council was not then in Session.

Issue of Licences for Toddy, Liquor and Ganja shops in Anekal Taluk.

Q.—2873. Sri J. C. RAMASWAMY REDDY (Anekal).—

Will the Government be pleased to state :—

(*a*) the number of toddy (sendhi), liquor and ganja shops in Anekal Taluk for which licenses have been issued;

(*b*) the names of places wherein such shops are situated in the said taluk ?

A.—Sri MOHAMED ALI (Minister for Excise and Rural Industries).—

(*a*)
Arrack shops	2
Ganja shops	1
Toddy shops.	4

(*b*)
Arrack shops :	1. Bannerghatta
	2. Chandapura
Ganja shops :	1. Bannerghatta
Toddy shops :	1. Bannerghatta
	2. Chandapura
	3. Sidihoskote
	4. Huskur.

PAPERS LAID ON THE TABLE.

SECRETARY.—I beg to lay on the Table of the House the Mysore Weights and Measures (Enforcement) Bill, 1958, as passed by the Legislative Council, and the Mysore Khadi and Village Industries (Amendment) Bill, 1958, as passed by the Legislative Council.

MYSORE VILLAGE PANCHAYATS AND LOCAL BOARDS BILL, 1958.

Motion to consider (contd.)

Sri S. Y. PATIL (Bijapur).—Since this Bill is going before the Select Committee, I will not go into details. I will express my ideas on principles only. In my opinion, this is a very important and revolutionary Bill.

(SRI S Y. PATIL)

It is not fair to abolish the District Local Boards. The District Local Boards are doing very good services in Bombay Karnatak areas. The District Councils may do the work of District Local Boards. According to this Bill the District Boards will be abolished. After abolition, I suggest that the District Local Boards engineers and their staff should get the same rank in the Public Works Department and other concerned Departments.

Regarding the panchayats, it is not necessary to give judicial powers to the panchayats. Because most of the people in the villages are uneducated. Unfortunately, there are party factions in every village.

According to the proposed Bill, any single member can bring no-confidence motion against the Sarpanch. It is necessary to provide in this Bill that more than 50 per cent of the members should agree for the no-confidence motion.

Regarding Taluk Boards, indirect election is not good. Members must be elected by direct election. Nominations should not be made. There should be reservations for the Scheduled Castes and Backward Classes, and also for the ladies. The M.L.A. of that constituency must be *ex-officio* member in the Taluk Board. The election of Taluk Boards and Panchayat Committees should be held at the same time, just like Assembly and Parliament elections.

Regarding District Board Councils, the President must be a non-official elected by the members. This Council should not be like an Advisory Boards; but it must have some powers as also funds and staff.

The village improvement work must be done by the Village Panchayat Committee. Other work outside the village area should be undertaken by the Taluk Board. All improvement work in the Taluk including N.E.S works also should be done under the supervision of the Taluk Board only. There must be a provision regarding District School Board in this Bill.

I my very thankful to you, Sir, for giving me an opportunity to express my ideas regarding this important Bill.

With these words, I finish my speech.

*Sri G. VENKATAJ GOWDA (Palaiyam).—This Bill before us has been brought to consolidate the various laws governing the local authorities in the various regions of the State to achieve uniformity in that respect by constituting the panchayats and local boards and district development councils and in doing so, that intention and object with which the Bill is brought, the object to see the need for rural development works and also to establish these bodies with less jurisdiction and providing adequate finances to carry on the functions and duties assigned to them, is maintained. As a matter of fact, the Planning Commission has been laying emphasis on this need to organise these village panchayats as the agency for village planning and development and provide for the development of the entire system of national planning. The other day Sri Linga Reddy was contending that we should not have Taluk Boards; that only advisory bodies as envisaged by the Planning Commission need be appointed by the Government and all those things. In this age of democracy, if we plead to retain that system of advisory committees, I am afraid to what consequences we are driving at all. He pleaded that factions would arise and that this system would aggravate factions in villages where they are existing now and even create new ones where no faction exists, but I wish to differ from him by saying that things are bound to improve in course of time because our rural population is uneducated and illiterate and it is up to the Government to create an atmosphere wherein people feel that they have a certain amount of responsibility to discharge, certain obligations to discharge and unless that is infused in the minds of the population, nothing can be done and this can only be done by decentralising power in the process of democratic decentralisation. By investing panchayats and local bodies with

more powers, Government can make them feel that they have to do a certain service to the nation. The spirit of the nation is to be inculcated into the rural population and that would be done by vesting more powers in the local bodies. I should also add that Madras Government has issued a white paper on the reformation of local bodies in which it is said that elementary education must be linked with the implementation of these various panchayats and local boards and it is proposed that the number of members in a panchayat should be between 10 and 20. We can have up to a maximum of 15 members in a village panchayat because even the panchayat in Madras has a maximum number of 15. The smaller the number in the panchayat the better the work turned out. It is better to have a maximum limit of 15 and increase the term of office from four years to five years.

So far as the allocation of revenues of the State to these various bodies is concerned, I wish to make one or two suggestions. Government now proposes to set apart 50 per cent of the total land revenue of the State to be distributed for these various village panchayats and local boards. But some of my friends pleaded that the entire land revenue should be allocated to these bodies, but if for any reason it is not possible to set apart the entire land revenue, at least 75 per cent of the land revenue can be set apart for being distributed to these bodies and the method and manner in which it is to be distributed is a thing which the Government have got to take into serious consideration because it is proposed that 15 per cent of the total revenue collection of the taluk should be given to the Taluk Boards and 10 per cent of the total revenue of the State should be set apart to be distributed between these various Taluk Boards in the manner in which Government from time to time determines and for the purposes for which Government intends. I think that would end in disaster, because I should say that the area in which more per capita revenue is derived, is likely to get more benefits. Supposing there is a Taluk Board which has got a population of 1½ lakhs : it gives a land revenue of one lakh of rupees; then it is entitled to get Rs. 15,000. Likewise, a taluk which has got a population of one lakh and a lakh of rupees revenue is also entitled to get Rs. 15,000. So where the per capita revenue is more, that area is likely to get more benefits. My contention is that the area which gives less per capita revenue should be given more. So from that point of view I should say that the allocation that is to be made by the Government so far as revenue is concerned should be distributed on the basis of population. So I suggest that 15 per cent of the total land revenue of the State should be given to each Taluk Board on poulation basis; another 15 per cent to be distributed equally among all the Taluk Boards and another 7½ per cent revenue should be set apart to be given to those Taluk Boards whose area is backward. Likewise, 37½ per cent revenue should be given to the various panchayats, which amounts to 75 per cent in all. In that way, if the Government allocates this revenue, I think a uniform level of development can be achieved. Otherwise, there will be uneven development so far as these areas are concerned. Government should place all these panchayats and local boards in a stable financial position. Otherwise they cannot be expected to do the work which has been assigned to them. Even the District Boards in old Mysore were not able to cater to the district needs. Unless the Government places these institutions in a stable, financial position, nothing can be turned out by them. There are very many provisions in the Bill, under which powers have been given to the officers with the result that no member in the panchayat or local boards would take any interest to do tangible work for raising the economic and social level of the rural population.

It is contemplated to appoint a Secretary to the village panchayat. Why is it necessary to appoint a paid Secretary to these panchayats? Even under the Madras Village Panchayats Act, it is the panchayat that appoints the clerk or the subordinate staff.

(SRI G. VENKATAI GOWDA)

Unless that is done, the functioning of the panchayat will not be smooth. Hence I suggest that instead of appointing a Secretary, it should be left to the panchayat itself whether there is any necessity to appoint a clerk or other subordinate staff for the smooth working of the panchayat.

So far as Taluk Boards are concerned, my friends have already submitted that there should be direct election. Except reservation for Scheduled Castes, there should be direct election and only the Executive Officer should look to the affairs of the Taluk Boards. So far as the District Development Council is concerned, in the white paper issued by the Madras Government it has been suggested that in addition to the powers that have been conferred under the provisions of the Bill, the District Development Council is to advise on all development schemes undertaken by the local boards as well as the departments which are under the control of the State Government, namely, food and agriculture, industries labour, co-operation, public works, health, education and local administration.

2-30 P.M.

Unless these functions are assigned to the District Development Council, I do not think any useful purpose will be served by the mere existence of the District Development Councils. It has been suggested that a non-official should be nominated as the President of the District Development Council and that the powers which are sought to be given to the Deputy Commissioner must be vested in the District Development Council. It has been provided in sub-section (4) of Section 30 that any dispute relating to the validity of the election of a Sarpanch under sub-section (1) or sub-section (2) shall be decided by the Deputy Commissioner and that the decision of the Deputy Commissioner thereon shall be final and no suit or other proceeding shall lie in any court in respect of any such decision. I think that this section is inconsistent with Section 202 wherein it is stated that an appeal lies to the Commissioner with revisional powers to the Government. Not only that, but I submit that the final decision should vest with the District Development Council and not with the Deputy Commissioner subject to the revision powers excercised by the Government. Suitable amendment will have to be made so far as this section is concerned.

As regards the powers given to the members of the panchayat, I would like to add one more power and it is as follows:

> "Any member shall have access to the records of the panchayat after giving notice to the President.
>
> Provided that the President may for reasons given in writing prevent him from having access."

Unless such a right is given to a panchayat member, he will not be in a position to be in touch with the day to day administration.

Sub-section (4) of Section 53 provides—

> "An appeal shall lie to the Deputy Commissioner from any order or direction or notice of the Panchayat under sub-section (2) and the decision of the Deputy Commissioner on such appeal shall be final."

This sub-section is also inconsistent with Section 202. I would urge that the power to take the final decision should be vested with the District Development Council subject to the revisional powers exercised by the Government.

Then, sub-section (4) of Section 57 also provides:

> "Any person aggrieved by the refusal to grant or renew a licence or by the suspension or cancellation of a licence under sub-section (3) may, within thirty days of the date of communication of the order, appeal to the Deputy Commissioner and the decision of the Deputy Commissioner on such appeal shall be final."

Thus, it will be seen that in various sections of this Bill the power is vested only with the Deputy Commissioner and his orders are supposed to be final. I do not know how the administration of our panchayats will go on if this state of affairs were allowed to continue. The District Development Council is there and it must be given the power to decide such matters subject to the revisional powers to be exercised by the Government.

Under Section 72, an appeal against assessment, etc., lies to the Standing Committee of the Taluk Board. I submit that there must be an appeal against the decision of the Standing Committee of the Taluk Board to the District Development Committee.

I have already stated that there is no necessity for appointing a Secretary. Even in Section 79 the powers of a Secretary are not enumerated.

In certain matters the jurisdiction of the court has been taken away. Supposing a party challenges the very legality of the assessment, he must have a right to go to a court and file a suit. I do not know why the Deputy Commissioners decision has been made final in this respect. I submit that that is not conducive to the growth of democracy. You may prohibit him from contending about the quantum of assessment, but if he challenges the very legality of the assessment, should he not be allowed to go before a court? Supposing a wrong person has been assessed, should he not have the right to go to a court and ventilate his grievance and say that he is not the person to be assessed?

As regards the dissolution of supersession of panchayat or Taluk Board, this power should be vested with the District Development Council. It is stated in sub-section (1) (ii) of Section 199 that 'such period may be longer than the term for which the members of the panchayat would have held office under section 24, if the panchayat had not been superseded under this section;' This should not be the case and such period should not be longer than the term for which the members would have held office.

Section 203 says that the Government or the Commissioner may call for and examine the record of any proceedings under this Act of any subordinate officer .... I would submit that the words 'The Government or the Commissioner *suo moto* or on application made by a party in this behalf' should also be incorporated.

The panchayats should also be invested with judicial powers. In Madras Karnatak, the panchayats are entrusted with such powers and they try minor criminal cases and impose a fine of Rs. 15. If this provision is not mad , we will be the losers. I request the Hon'ble Minister to bring in another Bill for this purpose or to make such a provision in this Bill itself.

With these observations, I submit that so many radical changes have got to be made to make this Bill a perfect one and I hope the Select Committee and the Hon'ble Minister concerned will do well in bringing a perfect Bill before the House.

Thank you, Sir.

*ಶ್ರೀ ಎ. ಎಸ್. ಪಾಟೀಲ್ (ನರಗುಂದ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ವಿವಿಧಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರು ತರಹ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕಾಯಿದೆಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸುವಂಥ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಎಂದರೆ Village Panchayats and Local Boards ಕಾಯಿದೆ ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯೊಳಗೆ ತರಲು ಎಷ್ಟೋ ವಿಳಂಬವಾದರೂ ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಕಾಯಿದೆಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅತ್ಯುತ್ತಮರೀತಿಯ ಒಂದು ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಭೆಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಏನೇ ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ದೋಷಗಳು ಇರುವುದು ಸಹಜ. ಅವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಅನುಭವದಿಂದ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ತಿದ್ದುಪಾಟುಮಾಡುವುದು ಜರೂರು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಯಾವ ಮಸೂದೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದೆ ಇದರೊಳಗೆ ಮುಂಬೈ ಕಾಯಿದೆಯೊಳಗೆ ಇದ್ದಂಥ ಕೆಲವು ಮಹತ್ವದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಹ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂಬೈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ Bombay Panchayat Actನ್ನು 1933ರಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಜಾರಿಗೆ ತಂದದ್ದು. ಅನಂತರ 1939, 1947 ಮತ್ತು 1950ರಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಆಗಿ ಈಗ progressive ಆದಂಥ ಒಂದು ಕಾಯಿದೆ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಈಗ ತಂದಿರುವ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿ 1,500 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ groups of villagesನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ

(ಶ್ರೀ ಎ. ಎಸ್. ಪಾಟೀಲ್)

ದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡಲು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ 1,500 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯೆಂದು ಯಾವ ಅಂಕಿಯನ್ನೋ ಹಾಕಿದೆ, ಇದು ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನದ ಬಾಬು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪಂಚಾಯಿತಿಯನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಬರೀ 1,500 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯೆಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ 1,000 ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾದರೆ ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. 1,000 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿದ್ದು 3,000ದಿಂದ 6,000 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣದ ಉತ್ಪನ್ನವಿದ್ದರೆ ಪಂಚಾಯಿತಿಯ ಆಡಳಿತ ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಭಾಗದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿರುವ ವಿಷಯ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಬರೀ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು 1,500 ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿಯೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

ಇನ್ನೊಂದು ತೊಡಕೇನೆಂದರೆ 1,500ಕ್ಕೆ ಒಂದು group ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಎರಡು ಮೂರು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಬೆಳೆದು ನಮ್ಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರು ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು ತಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಸರ್‌ಪಂಚ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಪರಸ್ಪರ ಅವರವರೊಳಗೇ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಹೊಡೆದಾಟ, ಬಡಿದಾಟ ಆಗಿ ಮನೆ ಸುಂಕ ಕೊಡದೆ, ತೆರಿಗೆ ಕೊಡದೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನದಮೇಲೆ ಮಾಡುವುದು ಮೇಲು. 800 ಅಥವಾ 1,000 ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯ ವಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದರಿಂದ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಕ್ಕಾಟ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಹಳ್ಳಿಗಳಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನೇ ಮುಂದೆಯೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದೇರೀತಿ ಯು.ಪಿ.ನಲ್ಲಿದೆ; ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ 1,500 ಎಂದು ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು 1,000ಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ, group panchayat ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಆದಷ್ಟು ಇಂಥ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ವ್ಯಾಜ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ minimum ಒಂದು ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಒಂದರಂತೆ ಇಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಸೂಚನೆ.

ಇನ್ನು ಉಳಿದ obligatory ಕೆಲಸಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಹುರುಪಿನಿಂದ ದುಡಿಯುವಂತೆ ಸ್ಕೀಮುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡು, ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗದವರು ಯಾವ ನಿರ್ದೇಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಆಡಳಿತ, ಗ್ರಾಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ವಾಂಗ ಸುಂದರವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದಂಥ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬೊಂಬಾಯಿ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಈ ಮಹತ್ವವಾದ ಅಂಶ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬೊಂಬಾಯಿ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಕಮಿಟಿಯೆಂಬುದನ್ನು ಮಾಡುವ ಏರ್ಪಾಡಿದೆ. ಈ ಸ್ಕೂಲ್ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಐದು ಮಂದಿಗಳಿದ್ದು, ಗ್ರಾಮ ಶಾಲೆಯ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸುವುದು, ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾನಿಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ; ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯಕವಾದದ್ದಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೂ ತಪ್ಪದೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಮುಂದೆ ಯಾವರೀತಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಅದರ ಘಟನೆ ಯಾವರೀತಿಯಿದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ on the spotನಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಅವರ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚಿನದಾದರೂ punishment ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೊರತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಸರ್‌ಪಂಚರ ಚುನಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರೊಳಗೆ 30ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಸರ್-ಪಂಚ್‌ನವರೇ ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆಯುವ ಹಾಗೆ ಇರಕೂಡದು. ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಚೀಫ್ ಎಗ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಆಫೀಸರಿರುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಜರಿದ್ದು ಅವರೇ ಸಭೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕು. ತಮಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಹಳೆಯ ಸರ್-ಪಂಚ್‌ನವರು ತಮಗೇ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಸಿಕ್ಕಬೇಕೆಂದರೆ ಸಭೆಯನ್ನೇ ಕರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳಕಾಲ ಚುನಾವಣೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಚೀಫ್ ಎಗ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಆಫೀಸರೇ ಈ ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆಯುವ ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು motion of no-confidenceಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಮಾತ್ರ ಇರಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಸರ್-ಪಂಚಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದರೆ, ಸುಮ್ಮನೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾದರೂ, ಗಡಿಬಿಡಿ ಎಬ್ಬಿಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ, ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕುಂಠಿತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಅವಿಶ್ವಾಸ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಇಂಥದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಬಾರದು, ಅಥವಾ ಅವಿಶ್ವಾಸ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಇಷ್ಟು ಜನರು ರುಜು ಮಾಡಿ ಸರ್-ಪಂಚಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದನ್ನು ಅವಿಶ್ವಾಸ ಗೊತ್ತುವಳಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಆಮೇಲೆ, ಪಂಚಾಯಿತಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಗಳನ್ನು ಕಮಿಷನರೇ appoint ಮಾಡುವಂತಿದೆ. ಅವರೇ ಒಂದು cadre ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ ನೇಮಕಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯವಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು, Chairman of the District Council (ಒಂದು ವೇಳೆ non-official ಚೇರ್ಮನ್ನರಿದ್ದರೆ) ಅವರು-ಸೇರಿ ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರೇ ಒಂದು ಕೇಡರ್ ತಯಾರಿಸಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರನ್ನು ಆರಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ; ಅಥವಾ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರೊಬ್ಬರೇ ಮಾಡಿದರೂ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಬೆಳಗಾಂ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ನಾಲ್ಕು ಡಿವಿಜನ್ ಸೇರಿ ಒಂದು ಕೇಡರ್

ಮಾಡಿದರೆ ವರ್ಗಾವರ್ಗಿ (Transfer) ಮಾಡಬಹುದು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದೊಳಗೇ ನೇಮಕಮಾಡುವಂತಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ಮತ್ತು ಚೇರ್ಮನ್ನರು ಸೇರಿ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕೆಂದು ಸೂಚನೆ.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಶೇಕಡ 25, ಶೇಕಡ 15, ಶೇಕಡ 10, ದಾವಾಷಾದಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿಗೂ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೂ ಕೊಡುವುದೆಂದಿರುವುದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಇಡೀ ಶೇಕಡ 80 ತೆಗೆದು ಒಂದೊಂದಕ್ಕೂ ಶೇಕಡ 40—ಶೇಕಡ 40ರಂತೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಸೂಚನೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆಯಾಯ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ M.L.A. ಮತ್ತು M.L.C. ಇವರು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನ ಎಕ್ಸ್ ಅಫಿಷಿಯೋ ಮೆಂಬರುಗಳಾಗಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ತಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ವಿಕಾಸ ಹೇಗೆ ಆಗಬೇಕು, ಯಾವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಯಾವ ರಸ್ತೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು, ಯಾವ ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಯವಿದ್ದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಈ ಸದಸ್ಯರ ಸಲಹೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದು. ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನ ಎಕ್ಸ್ ಅಫಿಷಿಯೋ ಸದಸ್ಯರಾಗುವುದು ಸಮರ್ಪಕವೂ ಸರಿಯಾದದ್ದೂ ಆಗಿದೆ. ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು consultative body ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಆಗಿ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಪವಾದ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ಎಕ್ಸ್ ಅಫಿಷಿಯೋ ಆಗಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ವೋಟಿಂಗ್ ಪವರ್ ಇರಬೇಕು. ತಾಲ್ಲೂಕಾ ಬೋರ್ಡು ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಆಗಬಾರದು ಎಂದು ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸದಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಎರಡು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳ ಮತದಾರ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಚುನಾಯಿತರಾದ M.L.A. ಮತ್ತು M.L.C. ಅವರು ಎರಡೂ ತಾಲ್ಲೂಕಾ ಬೋರ್ಡುಗಳಲ್ಲಿ ಎಕ್ಸ್ ಅಫಿಷಿಯೋ ಆಗಿ ಉಳಿಯುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕಾ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವು ಇರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಾಲ್ಲೂಕಾ ಬೋರ್ಡು ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು, ಸ್ಟಾಂಡಿಗ್ ಕಮಿಟಿ, ಹೆಲ್ತ್ ಕಮಿಟಿ ಮುಂತಾದ ಕಮಿಟಿಗಳ ಚೇರ್‌ಮನ್ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಆಡಳಿತ ಅನುಭವ ಬರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತರಪೇತಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಸ್ಟಾಂಡಿಂಗ್ ಕಮಿಟಿ ಚೇರ್‌ಮನ್ ಬೇರೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಬೇರೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಹಾಕಿ ದುಡಿಯಲು ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯ. ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಇರಬೇಕು. ನಾಮಿನೇಷನ್ ಇರಬಾರದು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಮಾತನಾಡಿದ ಅನೇಕ ಮಿತ್ರರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನದೂ ಸಹ ಅದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕಾ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಇರಬೇಕು. ನಾಮಕರಣಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದನ್ನು ಕೂಡಲೆ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕು. ಕೆಲವರು ವಶೀಲಿ ಬಾಜಿ ಮಾಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿ, ನಾಮಕರಣದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೆಸರು ಬರುವಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾಮಕರಣವಿಧಾನ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದರೆ ಯಾರು ನಿಜವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನಾಗಿರುವನೋ ಅಂಥವನು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಆರಿಸಿ ಬರುವನು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ನಾಮಕರಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ (ಗುಬ್ಬಿ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೆ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಸೂದೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಮೋದನೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಇಲ್ಲವೇ, ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ತೊಡಕುಗಳು ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಈ ಸಭೆ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದು, ತೊಡಕನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಸರಕಾರ ಯಾವ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿಯಬೇಕು, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೆಳಸಬೇಕು, ಹಾಗೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನ ಹೇಗೆ ತೆಗೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಮೊದಲು ಸರಕಾರದವರು ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತಂದಾಗ್ಗೆ, ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಏನು ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಒಂದು ವಿಸ್ತೃತವಾದ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸವಾಲು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸವಾಲನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಈಗ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದಹಾಗೆ ಇದೆ. ಏನೇ ಆಗಲಿ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷ. ಈಗಾಗಲೇ ಮಾತನಾಡಿದ ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಲೋಪ ದೋಷಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಿಶಾಲ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ರಚಿತವಾದ ನಂತರ, ಇಂಥ ಕಾನೂನನ್ನು ರಚಿಸುವಾಗ ಸರಕಾರ ಏನೇನು ತೊಡಕುಗಳು ಇವೆ, ಹಾಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿವಾರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾನೂನನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಪುನಃ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಸೂದೆಯೊಂದನ್ನು ತರುವ ಹಾಗೆ ಆಗಬಾರದು. ಕಾನೂನು ರಚಿಸುವಾಗಲೇ ಏನೇನು ತೊಡಕುಗಳಿವೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮುಂದಿನ ಹತ್ತು ಅಥವಾ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಸೂದೆ ಬಾರದ ಹಾಗೆ ಕಾನೂನು ರಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಂಥ ಉತ್ತಮ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಏನೂ ಲೋಪ ದೋಷಗಳಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯವರು ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂಥ ಒಳ್ಳೆ ಅಸ್ತಿಭಾರ ಹಾಕಬೇಕು. ಈ ಬಿಲ್ಲು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದಿದೆ ಎಂದು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಡಬಾರದು. ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ, ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಮರ್

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ)

ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಚರ್ಚೆಮಾಡ ತಕ್ಕಂಥಾದ್ದನ್ನು ಇಂತಿಷ್ಟೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧ ಹಾಕುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ನಾವು ಚಪಲಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಏನೂ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 241 ವಿಧೇಯಕಗಳು ಇವೆ. 5ನೇ ಕ್ಲಾಜಿನಿಂದ 216(2)ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ದೋಷಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು.

The House adjourned for Lunch at Three of the Clock and re-assembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ಪುಟದಿಂದ ಕೊನೆಯ ಪುಟದವರೆಗೂ ನೋಡಿದೆ. ಅವಕ್ಕಿರುವ ಅಧಿಕಾರ, ಸೂಪರ್‌ವಿಷನ್ ಈ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಂತದಲ್ಲೂ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ ಕೈವಾಡವಿದೆ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ ಕೈವಾಡವಿಲ್ಲದೆ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಚುನಾವಣೆಯಾಗಲಿ, ಪಂಚಾಯಿತಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಾಗಲಿ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡು ಕೆಲಸವಾಗಲಿ ಯಾವುದೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ಮಂತ್ರ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ಮ್ಯಾಜಿಕ್‌ವ್ಯಾಂಡ್ ಇದ್ದಹಾಗೆ ಅವರಿದ್ದರೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಂತದಲ್ಲೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ ನನಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಎಲ್ಲಿ ದೋಷವಿದೆ, ಅದರಿಂದೇನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ 5 (5)ನೇ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನಡೆದಾಗ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಪಂಚಾಯಿತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಜನರು ಅಲ್ಲಿ ಚುನಾಯಿತರಾಗದೆ ಹೋದರೆ, ಎಷ್ಟು ಜನರು ಚುನಾಯಿತರಾಗಿಲ್ಲವೊ ಅಷ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ನೇಮಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಇದೆ. ಇದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವತತ್ವಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಹತ್ತು ಸ್ಥಾನಗಳು ಪಂಚಾಯಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಆರು ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಚುನಾಯಿತ ಸದಸ್ಯರು ಬಂದು ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಸ್ಥಾನಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದರೆ, ಆ ನಾಲ್ಕು ಜನರನ್ನು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ನೇಮಕ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ನಾಮಕರಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಜನಗಳ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತು ? ಮಹಾತ್ಮಗಾಂಧಿಯವರು ಗ್ರಾಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ಸುಭದ್ರವಾದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ಸದಸ್ಯರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವಾಗ ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ? ನೇಮಕವಾದ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ, ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಜನರಿಂದ ಓಟು ಪಡೆದು ಬಂದ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ? ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದವರಿಗೆ ಏನೇನು ಹಕ್ಕುಗಳು ಇವೆಯೋ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇತರರಿಗೂ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾರೇ ಬರಲಿ ಅವರಿಗೆ ಚುನಾಯಿತರಾದ ಸದಸ್ಯರಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಅವಕಾಶಗಳೂ, ಅಧಿಕಾರಗಳೂ ಇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಬರದೇ ಇದ್ದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಜಾಗೃತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ, ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಧಿಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವ ಪಕ್ಷ ಗ್ರಾಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಲು ಏನೇನು ಲೋಪ ದೋಷಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅವುಗಳ ನಿವಾರಣೆಗೋಸ್ಕರ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ಕಾಲವಾದರೂ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿರುವ ಪಕ್ಷ ಜನತೆಯನ್ನು ಏಕೆ ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿಲ್ಲ ! ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ 5ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ದೋಷ (defect) ವಿದೆ, ಒಂದು ಕಡೆ ಚುನಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ, ಕಡಮೆ ಬಿದ್ದ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಭರ್ತಿಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಮಸೂದೆಯು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಕ್ಲಾಜ್ ಎಂಟರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ :

> "Appointment of an Administrative Committee or Administrator on failure to elect members of Panchayat."

ಮತ್ತೆ ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರ ಬಂತು. ಒಂದು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವತತ್ವಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಗ್ರಾಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಎಂದರೆ ಊರಿನ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಚುನಾವಣೆಗಳು ಆಗದೆ ಹೋದರೆ ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಆಡಳಿತ ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸೋಜಿಗದಲ್ಲಿ ಸೋಜಿಗ, ಅಚ್ಚರಿಯಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚರಿಯಾಗಿದೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಏನೋ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಜನರನ್ನು ಮರುಳುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. Administrative Committee or Administrator, ನೇಮಕದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಡಗು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ರಾಜ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಆಗಿನ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಬ್ಬ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟ

ರನ್ನು ನೇಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ನೀವು ಏನು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ ಗ್ರಾಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಡ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವು ದಕ್ಕೆ ಆಗದೆ ಹೋದರೆ ಅದರ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಅಥವ ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ನೇಮಕವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಪಂಚಾಯಿತಿಯ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. Decentralisation of power, decentralisation of so many other things ಎಂದು ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಅವ್ಯೊಂದೂ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಸರಿಯಾದಂಥ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿದರೆ ಹಿಂದೂ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಲಭಿಸಿರತಕ್ಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಯವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೋಗದೆ, ಪರಾಧೀನವಾಗದೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪಂಚಾಯಿತಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಕಮಿಟಿ ಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸುವುದಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟ ರನ್ನು ನೇಮಿಸುವುದಾಗಲಿ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ದಮ ನವೇ ಹೊರತು ಪ್ರಜಾಭುತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ Prohibition of simultaneous membership ವಿಷಯವಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗಂತೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಎರಡು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದ್ದು ಎರಡು ಕಡೆಯೂ ಚುನಾಯಿತನಾದರೆ, ಆಗ ಅವೆರಡ ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ರಾಜೀನಾಮೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇ ಕೆಂಬುದು ಜಗತ್ತಿಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ, ಪಂಚಾಯಿತಿ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಮತ್ತು ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡ್ ಇವು ಮೂರನ್ನೂ ಒಟ್ಟು ಗೂಡಿಸಿ ಸಮನ್ವಯೀಕರಣಮಾಡಿ ತಂದಿರತಕ್ಕ ಕಾನೂ ನಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯ ಗೆದ್ದು ಬಂದರೆ, ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಅವಧಿ ಯೊಳಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜೀ ನಾಮೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆ ಹೋದರೆ ಅಂಥವನ ಸದಸ್ಯ ತನ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ದಾಗಿ ಚುನಾವಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳು ತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸೋಜಿಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಬಂದರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಿ ಜನಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಯಾರಾದರೂ ನೋಡಿ ನಕ್ಕಾರು. ಇಂತಹ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ಏಕೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅರ್ಥವಾಗುವು ದಿಲ್ಲ.

12ನೇ ಕ್ಲಾಸ್ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ :

"12 Prohibition of simultaneous membership.—(1) If a person is elected by more than one Panchayat constituency, he shall by notice in writing signed by him and delivered to the Assistant Commissioner or any other officer authorised by him in this behalf, within the prescribed time, choose any one of the constituencies which he shall serve, and the choice shall be final"

ಇವೊತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನೇ ನೋಡಿದರೂ, ಇಂಥ ಕಾನೂನು ಇರುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯ.—ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ತಪ್ಪು ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ? ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಇರಲು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗು ವುದಿಲ್ಲ.

Sri B.N. BORANNA GOWDA (Belur).—Perhaps my friend cannot understand it. What is wrong in making that provision ?

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಕ್ಲಾಜ್ 12 (2) ರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ :

"(2) When any such choice has been made, the constituency or constituencies other than the constituency which such person has chosen to serve, shall be called upon to elect another person or persons."

"(3) If the candidate does not make the choice referred to in sub-section (1) the election of such person shall be void and all constituencies concerned shall be called upon to elect another person or persons."

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯ.—ಈಗ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯ ಎರಡು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಚುನಾಯಿತನಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ಗೊತ್ತಾದ ತಾರೀಖಿನೊಳಗಾಗಿ ಆ ಎರಡು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಪೈಕಿ ಯಾವುದು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದೆ. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವು ದಕ್ಕೂ ರಾಜೀನಾಮೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆ ಇದ್ದರೆ, ಆ ಎರಡು ಸ್ಥಳಗಳೂ ಖಾಲಿಯಾಯಿತು ಎಂದು ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು Calendar of events issue ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ದಾಗ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದರೆ ಆ ಸ್ಥಾನ ಗಳಿಗೆ ನಾಮಿನೇಷನ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಅಚ್ಚರಿಯಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚರಿ, ಒಂದುಕಡೆ ಹತ್ತು ಜನರು ಇರಬೇಕಾದ ಕಡೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಉಳಿದವರು ಚುನಾ ಯಿತರಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ, ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ಆ ಸ್ಥಾನ ಗಳಿಗೆ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಪಂಚಾಯಿ ತಿಗೆ ಚುನಾವಣೆಗಳೇ ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದರೆ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟ ರನ್ನು ನೇಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಒಬ್ಬನು ಎರಡು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಚುನಾಯಿತನಾಗಿ ಬಂದರೆ

(ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ)

ಒಂದಕ್ಕೆ ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದೂರ ಅಪನಂಬಿಕೆಯನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ! ಇಂಥ ಒಂದು ಕ್ಲಾಜನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಡ್ಡರು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚುನಾಯಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯ.—ಅಂಥ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸದಸ್ಯರು ಇರಕೂಡದು ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಇಂಥದನ್ನು ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ಅರ್ಥವಿದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಇದನ್ನು ಓದಿದರೆ ಏನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾರು? ಎರಡು ಕಡೆ ಸದಸ್ಯತನವಿದ್ದರೆ, ತಿಳಿದುಕೊಂಡೂ ಎರಡನ್ನೂ ಯಾರಾದರೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕಾನೂನುಮಾಡಿ, ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ಕಾನೂನಿಗೆ ವಿರೋಧವೆಂದರೆ, ಯಾರಾದರೂ bigamy marriage ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಎನ್ನುವುದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀ ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯನವರು ಈಗ ಆ ರೀತಿ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಮೂರನೆಯ ಸಬ್ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಾಕಿ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Your time is over.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—If the Chair wants me to stop my speech I shall do so. If the Bill is to be discussed thoroughly, more time must be given. If you do not want me to speak I shall sit down.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Many members have to speak.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (3) ನೆಯ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಅಂಥ ಅಧಿಕಾರ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಇರಬಾರದು. ಅದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವರು ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ.

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯ.—ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು, ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪನವರೇ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪುಟ್ಟಸ್ವಾಮಿ.—ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದರೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಇದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಒಬ್ಬನ ಸದಸ್ಯತ್ವವನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ. ಒಬ್ಬನು ಒಂದು ಪಂಚಾಯ್ತಿಯ ಸದಸ್ಯತನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಕೂಡದು.

ಇನ್ನೊಂದು "Determination of Validity of Election by Deputy Commissioner" ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಒಂದು ಮುನಿಸಿಪಲ್ Electionನ್ನಲ್ಲಿ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಪೆಟಿಷನ್ ಬಂದರೆ ಸಿವಿಲ್ ಜಡ್ಜ್ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವ ಜನ, Executive power ಉಳ್ಳ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೇ, Election dispute ಬಂದರೆ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದನ್ನೂ, ಮತ್ತು Temporary appointments ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕೊಡುವುದೇ! ಬೇರೆ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಇಂಥ ಚುನಾವಣೆ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕಾನೂನು ಬದ್ಧವಾದ ಕೋರ್ಟಿನ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ರಾಮರಾಜ್ಯ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ 13 ನೆಯ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ಕಮಿಷನರು ಮಾಡಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಲೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Your time is over. You may please conclude. Sri T. N. Mudlagiri Gowda may speak.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Yesterday, members were allowed from 30 minutes to 60 minutes.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—There is time limit now.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—I never knew that this partial treatment would be meted out.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—There is no partial treatment.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—I request the Chair to give me another ten minuts.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—I cannot give. Sri Mudlagiri Gowda will speak.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎನ್. ಮೂಡಲಗಿರಿಗೌಡ (ಕುಣಿಗಲ್).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿ ಮತ್ತು ಲೋಕಲ್ ಬೋರ್ಡ್ಸ್ ಬಿಲ್ಲಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ......

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಈ ರೀತಿ ನನ್ನನ್ನು ತ್ರಿಶಂಕು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಿಡಬೇಡಿ.

I rise to a point of order, Sir. The Chair was pleased to say that the question of yesterday should not be brought in today. Yesterday we were considering the same Bill and we are continuing the same business today. The treatment accorded to Hon'ble Members yesterday must be given today also.

Sri R. CHENNIGARAMIAH.—Sir, do you allow points of order against the ruling of the Chair itself ?

Mr. DEPUTY SPEAKER.—No. The Hon'ble Member is obstructing the business before the House.

(*Sri Muckannappa resumed his seat*)

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎಚ್. ಮೂಡಲಗಿರಿಗೌಡ.—ಈ ಬಿಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಈಗ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದಿವಸಗಳಿಂದ ವಿಪುಲವಾದ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿವೆ ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸದಸ್ಯರುಗಳು. . . . . .

Sri G. N. PUTTANNA (Tumkur).—A matter of information, Sir. Time allotment ಮಾಡಿದ್ದೆಷ್ಟು ?

ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು.— 15 ನಿಮಿಷಗಳು.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎಚ್. ಮೂಡಲಗಿರಿಗೌಡ.—ಈ ಬಿಲ್ಲು ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಹಾಗೆ...

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—I have not concluded my speech. Let me conclude my speech. Yesterday, certain members were allowed even 70 minutes.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Do not bring the question of yesterday.

Sri K. PUTTASWAMY.—I rise to a point of order, Sir.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Is there a point of order ?

Mr. DEPUTY SPEAKER.—What is the point of order ?

Sri K. PUTTASWAMY.—Two members were standing at the same time.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Who raised the point of order and who is clarifying it, Sir ?

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Please do not argue.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—I crave the indulgence of the Chair to allow me to conclude my speech.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Please resume your seat.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—I am prepared to face the worst consequences. Will you not allow me to conclude my speech ?

Mr. DEPUTY SPEAKER.—I cannot allow.

*ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎಚ್. ಮೂಡಲಗಿರಿಗೌಡ.—ಈ ಬಿಲ್ಲು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡಿನ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡ ತಯಾರಾಗದೆ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ಚುನಾವಣೆಗಳೂ ಬ್ಬಗ್ಗೆ ನಿಂತಿವೆ. ಈಗಲಾದರೂ ಹೊಸ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ರಚನೆಯಾದಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನಿಟ್ಟಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ವಂದಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು clause by clause ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೂ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದರ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೋ ಆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಯ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಅಂದರೆ, 1,500 ರಿಂದ 10,000 ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಯವರೆಗೂ ಒಂದು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವುದು ದುಸ್ತರವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಈಗಾಗಲೇ ನಿನ್ನೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಭೀಮಪ್ಪ ನಾಯಕರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸತಕ್ಕ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇ ಸರ್ಕಾರದ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೇನೋ ಎಲ್ಲವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಬಹುದು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ನಾವು ನೋಡಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಥವಾ ಎರಡು-ಮೂರು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರನ್ನು ನೇಮಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರೂ ಕೂಡ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

4 P.M.

ಹೀಗೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿಯಲ್ಲಿ 1,500 ರೂಪಾಯಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವೆನ್ಯೂನಲ್ಲಿಯ ಶೇಕಡಾ 25 ರಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡುವದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 15 ರಷ್ಟನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಇದೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವೆನ್ಯೂ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಶೇಕಡಾ 15 ರಂತೆ ಸುಮಾರು 600 ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಪಂಚಾಯಿತಿಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಖರ್ಚು 1,500 ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಪ್ರಮಾಣ ನೋಡಿದರೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಮಾಡಲು ಆಗುವುದೇ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಮುಖ್ಯಪ್ರಶ್ನೆ. ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ವಹಿಸಬೇಕು ? ಏನೇನು ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು ? ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸತಕ್ಕಂಥ ಶಕ್ತಿ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮುಗಿದು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ನಡೆದಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾಯೋಜನೆ, ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರೊಜೆಕ್ಟ್ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂಕೂಡ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಾಗಿ ಹಣ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎನ್. ಮೂಡಲಗಿರಿಗೌಡ)

ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಾಇದೆ. N.E.S. ನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಾಗಿ ಹಣ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಹಣ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ನಾವು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುವದಾದರೆ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಯು ಸ್ಥಿತಿಯು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ದುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುವಹಾಗೆ ಆಗಿದೆ.

Sri J. P. SARWESH (Serum).—There is no quorum that side, Sir.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Quorum is for the whole House, not for one side. You cannot divide the House like that. (*Laughter*).

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎನ್. ಮೂಡಲಗಿರಿಗೌಡ.—ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ವಹಿಸುವಾಗ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಹಣ ಎಷ್ಟು, ಹಣಕಾಸಿನ ಭದ್ರತೆ ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಊರಿಗೆ ಸರಾಸರಿ ಐದು ನೂರು ಮನೆಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಮನೆಗಳು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿದರೂ ಸಹ ಎರಡು-ಮೂರು ಸಾವಿರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಹೆಚ್ಚು. ಎರಡು-ಮೂರು ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸರಕಾರ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಮತ್ತು ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸೇರಿಸಿ 2½ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಒಟ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ 1,500 ರೂಪಾಯಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಮಾಡಲಾದ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಯ 2,500 ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ 1,500 ರೂಪಾಯಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ 1,000 ರೂಪಾಯಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಆಗುವುದೇ ಎಂಬುದು ದೊಡ್ಡ ಯೋಚನೆಯಾಗಿದೆ, ಇದನ್ನು ಸರಕಾರ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ಏನೆಂದರೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಹಣ ಸಾಲದು. ನೂರು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ 1,500 ರೂಪಾಯಿ ಆಡಳಿತೆಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುವುದರಿಂದ ಅವಶ್ಯವಿರುವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಣ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ರಿಯಾಯಿತಿ ಇರುವಹಾಗೆ ಸರಕಾರದವರು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಈ ಖರ್ಚನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವೆನ್ಯೂನಲ್ಲಿ 15 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನೂರು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಖರ್ಚನ್ನು ಶೇಕಡಾ 50 ಅಥವಾ ಶೇಕಡಾ 75 ರಷ್ಟು ಇಲ್ಲವೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿವೆ. ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ರಸ್ತೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಡೆಸುವದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯು ಇರುತ್ತದೋ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಯಾಯ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು decentralise ಮಾಡುವಾಗ, ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಖರ್ಚು ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರ ಸಂಬಳ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶೇಕಡಾ 50 ರಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಖರ್ಚನ್ನು ಸರಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

*B. SHAM SUNDER (Bhalki).—Sir, a thesis has been written about the panchayet system which has been in practice since a long time. The other day Sri Mallaradhya said that a panchayat adhyaksh may become the President of India. It is all great thinking, wishful thinking. He also quoted America and American democracy.

May I bring to the notice of this House what Herold Laski has written about the working of Democracy in U.S.A. He has devoted a full chapter for that. He has said that it has become impossible for any ordinary man in America to become elvated to the Presidency or even to become a big officer. It all works upon the capitalist system. It depends upon political parties and groups.

Sir, here in India we have got the bitterest experience about political parties and groups. We know how it works. When people are devoted to a great political ideology, according to their religious faiths, it makes greatest difference. In Indian villages, so far as the Indian people are concerned, we know that we are not divided only on ideological basis, but on religious and caste system. Go to any Indian village. You will see the Panchayat system as it is working—I am sure all my friends here might have seen it. They no doubt put a Harijan member on that panchayat. But I have seen that Harijan member of that panchayet sitting at a respectable distance. We say we are practising democracy; we say, we are a democratic nation; we

want to make the couutry more and more democratic. How are we practising it?

This sort of a democracy will not help us. Unless you do away with these religious beliefs and sectarian rivalry, I do not think, it is going to help. It may be just another instrument in the hands of the caste-minded people.

There is saying in Urdu which means this: A man is already against you; he hates you by religion; he abhors you; and politically he is against you. If you can place yourself in his hand what will be your fate?"

They have found out a new way of setting people free. What is that? Just like this: you capture a bird, remove all feathers and leave it to the mercy of the other people, and you say it is free! That is not democracy. What is the use of giving power and what is the use of giving authority to people who are caste-minded? You have failed to bring about harmony among the different classes of people. Even today, there are Hindu villages and the depressed class villages. We have kept them away. The other day, I heard some *Hon'ble Member* saying, 'Give them judicial power'. So fine! When they cannot even exercise their human sympathy and show their human sympathy, what is the use of giving them power and giving them judicial power? I do not want to take much time in going through section by section of this Bill which is not a Bill at all. It is a big hollow. I do not want that. What I want is this: before bringing this Bill, please bring such Acts and such Bills which may do away with your caste system first, which may give more power to the depressed classes in the village, a Bill which may treat the Depressed class villages and Hindu villages as one village. You cannot do it. Unless you do it, we cannot agree to this panchayat system. This panchayat system will play havoc. This will be exploited by the caste-minded people. Where are human feelings in the villages now? I can quote thousands of instances; we have got all those records with us. Given these powers, the caste Hindus who predominate the panchayat system, will begin to harass the Harijans in villages. "See, this Harijan going away like that. He has not bowed to me." He is fined the next day Rs. 4, Rs. 5 Rs. 6, and if you do not give that fine money, it is to be extracted from his house hold articles and all these things. Where is the need for this? I say, this Bill itself is a farce. What is democracy after all unless you give full status to all human beings, and make one man equal to another man? This disparity between one human being and another will be the death-blow to democracy. I am sorry Sir, I totally oppose the very conception of democracy, the very conception of the panchayat system as conceived in this Bill. I totally oppose it, not only here, but throughout India.

SRI H. K. VEERANNA GOWDH.—May I draw the attention of the Chair, Sir, he is not speaking on the Bill.

SRI B. SHAM SUNDER.—I said that I do not want to dilate on the Bill, section by section.

I do not want to deal with the sections of a Bill which does not take cognisance of what is happening in the villages. I am speaking about the Bill, Sir. I am saying that the very Bill has to be scrapped and a new Bill bringing harmony among the communities and removing untouchability should be brought as soon as possible. All the constitutional safeguards should not remain merely on paper. The day to day life in the villages is becoming worse in every walk of life and we are experiencing it.

Thank you, Sir.

*SRI T. SIDDALINGAIYA (Doddaballapur).—Sir, I will not enter into the discussion of the internal matters of the Bill. Enough has been said by so many of my friends. Taking all together, the whole Bill seems to have been made negatory. Nobody agrees about any point. All put together, I say, the Bill itself is negatived. I do not enter into the same discussion. I want just to point out how this Bill has been very hotly discussed all over India. It has taken some years to come to the conclusion that they can have some Panchayat and Local Boards Bill.

(SRI T. SIDDALINGAIYA)

I want to point out something constructive by way of quoting what our ancient system says. English people invented these codes just to keep us under their control. When they were ruling over us, they made all these codes which are confoun-ding to common man. We wanted tochange the codes that were under the British Government. We have our Criminal Procedure Code. We are following the Evidence Act. We have been feeling that the Evidence Act did not do justice to the people. Evidence Act made people tell more lies than it decided the question of justice. We therefore wanted the entire Code to be changed because all these Codes were meant to keep the people under slavery. As soon as we got our freedom we should have changed all these laws. People were given Swaraj. It was not meant only for the people of the city or the educated people or for Ministers or for M.L.As. It was meant for the entire population. This Swaraj has not been spread over the whole country. In our country in ancient times we had a perfect system of economy. We did not have all these problems. Without considering the psychological aspect of it, we have been dealing with these problems. Plans are drawn and imposed on the people who are unwilling and unable to follow it. The only remedy is to allow people themselves to make their own plans and tell the Government what they want. Then the Goverment may go to their help. This will create a kind of hunger in the minds of the people. As it is, the brains of the people are set into a kind of stupor. Villagers are not able to appreciate these plans. Unless villagers themselves are made to feel their duties and responsibilities, our country will not progress. I want to read a few extracts and appeal to all our friends to go over these matters with a kind of sympathetic consideration.

[MR. SPEAKER in the Chair]

This is a book by our General Secretary of the Congress Sriman Narayan Agarwala. He is a great scholar. He was the principal of the Saxeria College of Commerce. This book envisaged the introduction of Independence. It was written before Independence, and not a book for propaganda. It was given to all the people to consider what sort of self-government we should have. Our only hope lies in determining how village life will be settled. In this session we had two big subjects for consideration. One was land reforms. The other is this Panchayat and Local Boards Bill. If these two matters are tackled satisfactorily, I am sure all others will be easily solved. In our country of peasants, the most essential thing is the question of rural economy. Everyone has been dealing with it only from the point of introducing this amendment or changing that law or this section. But fundamentally how it had been solved in ancient times, I would like to bring to the notice of the Hon'ble House and appeal to them for sympathetic consideration. Therefore, I will read just a few sentences from this book with your permission. "Suffice it to say that one of the saddest results of British rule in this country is the effacement of the system of village self-government. Britain had tried to set up local self-government on her own lines, the exotic instead of one on Indian lines. That is why it has been a tragic failure".

I submit, Sir, in such a Bill as we have got before this House today, we have the same problems as has been described in this book. One other great authority, Dr. Annie Beasant, who served our motherland as much as any other patriot, has said that "the officials under the present system of panchayat rule keep the old names. But the old panchayat was elected by the householders of the village and was responsible to the village. Now the officers of the panchayat are responsible to the Government officers and their interest lies in pleasing them, and not quite satisfying the elders as in the old village system."

Next, Sir, about the development of this idea, the author continues to say:

"The modern development of centralised control without sufficient local and corporate life

has everywhere made politics barren and mechanical."

I submit that when sections are being interpreted, each person has got his own view. There is no finality to these things. If all village questions are subjected to the review of big officers and they are made to go through it in detail, I believe the whole life in the village will get confused. All the deterioration in the village is due to this fact that no law is clear. With simple and clear ideas, there would be a system of village government, which was considered to be the best. Our ancient people devised that system in their wisdom. But the British wanted to keep us under proper control. Therefore they removed our ancient method which incorporated not only the physical aspect of life but also the full economy of life, not merely the educational aspect but also the mental and spiritual attitude of life. Nobody was allowed to make any false statements. In the village, all quarrels were solved by the ancient village panchayat system. There was no land dispute. In the British system, what happened was—they wanted to have a grip over the population and so they created the Jodidars and others of that kind who owned extensive lands and through them they controlled the whole population. That has been the bane of village life under the British Government. That bane can be removed only by the method of going back to our ancient system which existed before the British introduced their own rural government system into India. I want to further support this. Three days back Sri Anna Rao quoted philosophical authorities like Jode, Pole and others to show that development of human personality through democracy is the goal of democracy. In addition to that I submit that not only these philosophers, but even the I.C.S. bureaucrats in 1830, when the Board of Directors of East India Company wanted to impose their exotic system of administration, wrote to the directors

4-30 P.M.

as follows: I am first quoting Sir Charles Trevelyn.

> "One foreign conqueror after another has swept over India, but the village municipalities have stuck to the soil like mushrooms."

Another is Commander-in-Chief Sir Charles Birdwood. He speaks about the panchayat system of our country.

> "India has undergone more religious and political revolutions than any other country in the world, but the village community remains in full municipal vigour all over the Peninsula. The religious trade union villages with sense of right and wrong have remained as little affected by their innovations as a rock by the rising and falling of the tide"

One more quotation and I will finish. Sir Charles Metclaff, Acting Governor-General, wrote a minute as follows: Advising the Directors of the East India Company not to change the rural system of administration prevailing in India from ancient times, his words are:

> "Village communities are little republics. Having nearly everything they can want within themselves, almost independent of any foreign relations, the village community remains the same in spite of dynasty after dynasty tumbling down. This union has contributed more than any other cause to the preservation of the peoples of India through all the rebellions and is in a high degree conducive to their happiness and enjoyment of a great portion of freedom and independence. I say therefore that the village constitutions may never be disturbed and I dread everything that has a tendency to break them up."

These are the words spoken not by any fanatic patriot or any orthodox person on these matters. These opinions were given by one of their own people who were ruling the country in those days. In the light of these things I submit that the consideration of this Bill is also one of those impositions which make our life more complicated. I want to give this idea for

(SRI T. SIDDALINGAIYA)

the consideration of the House. We have been tackling these problems but have not been able to satisfy anybody. No member is satisfied with this Bill in full. We want changes. I want to request every member to read the book "Gandhian Constitution for Free India" by Sriman Agarwal, because the country's happiness depends upon the decision that we are going to take. The Englishman was so clever that he would put a golden chain upon us. We have become only politically independent; still we are slaves of British psychology, British traditions. To get rid of these things, the entire make up of our mind has to change. To that end, my feeling is—I make this appeal—we must go through some of these things which made our country rich, propsperous and happy in the ancient times. Those ancient people were very much wiser because all over the world it looks as if every country has got its own sense of dignity, no two countries are the same. Not only we want full democracy in every village, but democracy with full powers so that it may be self-governed, self-sufficient, to look after all the prime needs of its own people. But whenever the needs demand higher consideration, they go to the taluk level or district level but fundamentally each village will have its own self-government and the elections will be conducted unanimously; there will be no question of anybody interfering. The village will be responsible to its own citizens. I want these local bodies to be created so that in India if the problems in our villages are settled all the other problems will become very easy to settle. One small quotation which, he says, is conducive to the moral health of the people.

> "Indian rural communities were free from most of the evils that infect modern democratic governments. Since money economy hardly existed, the scope for bribery and corruption was next to nothing."

I am sorry I do not want to transgress the limit of time. This subject is very vast. The Englishman's cleverness is so great; it is like forging golden chains. They have made us feel that we must go in the same track of bureaucracy. But we have to consider deeply and change our entire attitude towards our own country and therefore, I submit that some of these books may kindly be read. I am not making any propaganda for the sake of books, but they give so much knowledge. If we read these books, certainly they will change the entire angle of vision.

SRI R. CHENNIGARAMAIAH.—I think we must close the discussion now. I suggest that the discussion on this Bill may be postponed. There are other members who are anxious to speak; it may be taken up in the next session.

MR. SPEAKER.—Since the Hon'ble Minister has just now said that the consideration of this Bill may be postponed to the next session, it will be taken up in the next session.

The House now adjourns *sine die*.

The House adjourned sine die *at Forty Minutes past Four of the Clock.*